

Zase jednou "pár slov"

Máš v ruce první číslo nového periodika. Jsou to noviny letákového typu, které budou vycházet v nepravidelných intervalech a rozsahu, podle momentální potřeby. Minimálně však jednou měsíčně, alespoň několik stran. Jejich cílem je další zlepšení a hlavně zrychlení toku informací v oblastech zájmů čtenářů Vokna.

Tak jako Vokno-video-magazin jsou i VOKNOVINY součástí časopisu Vokna. V této souvislosti připomeneme zásadu, kterou se Vokno od svého vzniku řídí: Je forem těm, kteří se cítí být mladí, kteří přicházejí "zdola", "zvenku" a "poprvé". Jejich aktivitám přikládá plnou váhu, snaží se je propagovat, podporovat a usnadnovat. Ještě připomeneme, že přednost mají džíny před večerním oblekem, nehololáme se házet do gala.

Konkrétní náplň Voknovin tvoří především "aktuality", jak jste je četli vždy na začátku Vokna. To vyžaduje nadále vaši spolupráci; zasílejte nám zprávy o koncertech /i texty skladeb/, o výstavách /případně s fotografiemi prací/, o divadelních představeních; o filmových produkcfích, ale i o publikacích a hudebních nahrávkách, které si sami vydáváte.

Pro usnadnění styku uvádíme adresy, kam je možno Voknovinám psát:

Čuňas

František Stárek, U Zvonařky 15, Praha 2 - Vinohrady
Magor

Ivan M. Jirous, Stará Říše 33

Bondy

Zbyněk Fišer, Nerudova 51, Praha 1 - Malá Strana

Na závěr ocitujeme jednu myšlenku z úvodníku prvního čísla Vokna:

"... bude záležet hlavně na vás, jak časopis, který je od této chvíle váš, bude vypadat." A to platí stále, jak pro Vokno, tak pro jeho Voknoviny.

Redakce

Blíží se k poledni, slunce se pomalu dostává ke slovu a proráží chladnou mlhu ostrovního náměstí. Ulicemi se znavené plouží skupiny podivných kreatur pozorované z houštinových úkrytů velkýma očima vyhublých, bázlivých a nedostatečně ozbrojených domorodců. Tuhle spátrí tlupu zarostlých vousáčů, halasně se bavící a poštuchující, tamhle zase jiné lupilce. Na zádech truhly plné čehosi těžkého, avšak milého a nad životy cenného. Toť poklady všech moří a oceánů do úkrytu vlečeny. Uprostřed Ostrova, před kdysi přepychovým sídlem, dnes rozpadlým, houfy pokřikuječích a smějících se loupežníků, všech ras, národů a barev, halasně se zdravící a připíjející si na zdraví.

My, mořeplavci severních vod, vcházíme dovnitř uložit své poklady a vybrati si jiné a velkých oslav pirátských se zúčastnit. Vstupujeme do sálu a usedáme do křesel. Ve vzduchu je cítit napětí, celé podium už samo o sobě tiše hučí a bliká do tmy červeně, zeleně a žlutě. Místa jsou pomalu obsazována a hlediště je skoro plné. Sedíce na nepříliš vhodných postech, za něž jsme zaplatili dvacet pět zlatých, abychom učinili záost své vášni obrazově dokumentační, netrpělivě vyčkáváme.

A konečně přichází ležérním krokem "velký zosnovatel" toho všeho, pirát všech moří a oceánů John "Little Wolf" Silver, vítá všechny draky a bukanýry a oznamuje, že nastavíme tímto podnikem "Zrcadlo Fockfestu", hudební to slavnosti vojsk a námořníků královských.

První přicházejí na světla ramp "UŽ JSME DOMA". V obsazení bicí+bas-kytara+elkytara+sax, za halasného a bouřlivého povzbuzování těch neotřejších, řetězy opásaných a zuby cenících diváků se mermomoci snaží vystoupit ze stínu punk rocku /basák Vanek hrál s FPB/, šlape to, má to štávu, míň už se mi líbí texty, kterým není ani téměř rozumět. Muzikanti, ačkoliv jsou dobrí, se jen těžko zbavují svých oblíbených harmonických a rytmických postupů a připadá mi, že účinek skladeb se rozplývá v dlouhých instrumentálních pasážích. Všechno mi po chvíli přijde jako střelba na neviditelný terč, umění pro umění, snaha udělat z kruhu čtverec. Podporování svými diváky se však vydávají z posledního. Budoucnost kapely nemusí, ale může být zajímavá, a tak se nechám překvapit. Potlesk. Rychle na trochu čerstvého ostrovního vzduchu, pozdravit sprátele korzáry a je tady skupina "VLTAVA". Drzý plavčík jakýsi se s námi pobaveně vítá a rázem se ocitáme v malé útulné vinárničce let minulých a barový band nám vyhrává k dobré pohodě. Jejich hudba je oproti předchozí kapele mnohem vzdušnější a odlehčenější. Je celkem rozumět docela vtipným, ale někdy zbytečně se opakujícím textíkům, které milovníky vína a chladných sklípků určitě neurazí. Po pěti nepříliš krátkých písničkách však začínám usínat, aniž bych upil doušek čehokoli omamujícího. Trochu mě probere ještě Jan Maxa /baskytara/ svým příjemným hlubokým hlasem a přidá něco ze svých studiových dubových nahrávek /např. Black Rubbish/, ale jinak nezabírám. Bukanýři a jejich družky v sále již vykřikují nevolí, a tak se vltava loučí znělkou z monstrozního televizního seriálu o hodném majoru bezpečnosti, kterou hraje tak věrně, že stačí zavřít oči a vidím hrdinu přicházet s kufrem do jeho rodné víska... Ale muzikanti už odplouvají na stylovém parníku k vltavským břehům, neb sezona pramiček a nedělních špacírů zrovna začíná.

Uf, rychle na chvilku za sluncem, domorodci zatím něpřipravují žádné spiknutí a jen co jsme zpátky, přichází na řadu "GARAZ". Většina dívčího osazenstva tají dech. Ty, které mají s sebou své zarostlé námořníky, tiše omlévají, ty volné a svobodné nahlas vykřikují nadšením a ztrácejí půdu /respektive křeslo/ pod zadečkem, neboť přichází trhač dámského spodního prádla, médium pražského bigbeatu "božský Tony" Ducháček. Za rozbouřeného dunivého přívalu hudby začíná zajímavá podívaná na tohoto mladého pána, též zpěváka s hlubokým a drsným hlasem. Přiběhne na kraj nádia, přihlédí si vlasy, ruku zkroutí do podivuhodného tvaru, zhroutí se celý jako paragraf, uhladí vlasy, zamotá ruce, atakdál... přítom stačí zpívat a šklebit se na celý sál, za ním pulsuje kapela s další hvězdou /která však nevyšla zpoza mračen, nýbrž ze sklepa.../, tentokrát u kytry, Milanem "Mejlou" Hlavou /mořským drakem Jirousový flotily/. Hraje s obrovským elánem, jen mám strach, aby si místo do žvejkačky nekousl do

jazyka. Druhý kytarista na sebe příliš neupozorňuje, ale odvádí dobrý výkon /také viděn v seskupení VELVET REVIVAL/, Ivo Pospíšil na basu a Pěnička na bicí - to je Garáž, jak se předvedla nám, která kromě svých "hitů" dává do placu dva pro svůj sound upravené kousky PPU "Podvlékačky" a "Jaro, léto..." Ducháček k tomu všemu ještě na moment vykouzlí představu "jazzující" Jany Koubkové. Je to odvaz, tak má bigbos vypadat. Jak jsem neměl Garáž rád, začínám ji přicházet na chuť. Koncert vrcholí, výkřiky "Tony" nebo "Mejla" se přebíjejí, staří, již mnozí olysali piráti nostalgicky slzí a nabývám dojmu, že vzduchem poletují krajkové spodničky, ale už je konec vystoupení -GARAGE-, jak se do hlaholu snaží oznámit vousatý J. Silver.

Jako čtvrtí se na prknech "ostrovního divadla" objevují "KRÁSNÉ NOVÉ STROJE". Oproti uplynulým sezónám nikoliv ve tmavých decentních oblecích, ale v jakýchsi chaoticky postříkaných bílých mundůrech /snad zednických montérkách/, barevných, až oči přecházejí. V trochu pozměněném nástrojovém obsazení /+flétna, akordeon, -jiné dechy/ bez tanečnice, avšak s neúnavným tanečníkem a křepčícím pseudodirigentem. Abych se přiznal, jejich pojetí humoru mi dost uniká, tanečníkovy epileptické figury zrovna nekorespondují s tím ostatním, co se na pódiu děje, a připadají mi samoučelné. Hudebně se kapela snaží dostat ze svého bludného kruhu, ale příliš se jí to nedáří. Asi jsem si dřepěl na vedení, ale nepochopil jsem, co mi chtějí říci dost nesrozumitelnými výkřiky "Maso, maso...", či "Pisoár na nebesích". Leč, budiž jim práno, jako ostatním... Už končí a uvolnují pódiu poslední atrakci tohoto večera - takže přichází banda pana MCh se svým novým pořadem a se změnou v obsazení - MCh-saxes, zpěv, elkytara; S. Simon-baskytara, V. Marek-bicí, Láďa ?.-klávesy. Za zvuků šíleného přístroje od fy YAMAHA rozeznívají všichni bránice publika hradbou bicích nástrojů. Díky použití kláves se atmosféra posouvá zas kousek jinam, i když má mnoho z předchozího Gorlebenu. Celá ponurost je umocněna německými texty, a tak se rázem propadám stoletími k době gotické a ještě starší, ke křížovým výpravám. Konečně nezáleží ani na letopočtu ani na symbolech. Texty si interpretovat netroufám, jelikož moje němčina bídná jest a pamět neslouží: V některých okamžicích z toho, co se děje na pódiu, opravdu mrazí. "MCH BAND" určitě stojí za zopakování, protože napoprvé je to opravdu velké sousto. Poslední slova, ještě kvíkne synták a konec. Šest hodin hudby je za námi. Po dlouhé době mám z toho všechno dobrý pocit, ačkoliv je už nějaký čas znát, že je potřeba změny, potřeba urvat se od pupeční šnůry toho šíleného kolotoče této stále ještě živoucí scény, kde snahy vycházejí nebo se míjejí, ale každopádně se dnes všem znovu vracejí do náruče, aby poznali, že něco podobného jim rukama už prošlo. Ze je třeba hledat nové, ví už asi kde kdo /konečně, Už jsme doma a MCh Band jsou toho důkazem/, jenže kdo najde? Nad budoucností amatérské scény bych si mohl lámat hlavu ještě hodně dluho, ale nebudu na konci splétat gordický uzel /nevím, kdo ho rozmotá, a já to neumím/, a tak nezbývá než nabrat potraviny a pitnou vodu, vztyčit vlajku s lebkou s hnáty a výdat se k domovským zátočinám.

Dobrý vítr všem!

Výstava neoficiálních výtvarníků /převzato z Infochu č.8 1987/

-tg-

V sobotu 23. května uspořádal časopis Vokno v Praze na Střeleckém ostrově výstavu, které se zúčastnili většinou jen neoficiálně vystavující výtvarníci. Pozornost vzbudily zejména práce Vladimíra Líbalu, Zdeňka Ingra, Eduarda Vacka, Zuzany Vávrové, Davida Němce, Ivy Vodrážkové, Petra Vránka, Ivy Vojtěkové, Zdeňka Jelínka a dalších. Své práce vystavilo téměř třicet autorů. Nás dopisovatel byl u toho, a to už o týden dříve, kdy byla výstava pro déšť odložena. Jeho črtu z odložené výstavy "Byla nebyla" pro nedostatek místa nezveřejňujeme, laskavý čtenář se sám dovtípí souvislostí uváděných v jeho reportáži "Byla".

BYLA

Opět sobota, Střelecký ostrov, avšak 23. 5. 87.

Tentokrát nepršelo, lidí se sešlo přes 200 a bylo to pěkné. Humor, trochu recese /Čunásovo největší plátno natažené jako plachta korábu mezi dvěma

stromy - Kytarista v kotelně/, i skutečné umění. Na špici ostrůvku vévodil David Němec se dvěma svými typickými "ježky".

Tři modrobílé obrazy, jakoby spředené z pavučin, působily zvláštním smutkem člověka raněného slepotou nejen osobní, ale i slepotou společnosti. Bez názvů a signatury máme vedle sebe spoutaného anděla, téměř průsvitného, na dalším obraze dvě klečící postavy na strmé skále u moře a pak jakoby čínskou zed z vysokých paneláků, na níž bezradně stojí, opět téměř vzdušně, křehce, postava se zafáčovanou hlavou. Autora znám, ale jméno neuvádím záměrně, používám pouze signatur tam, kde jsou.

Naproti přes loučku má na stromě Lenka Šperlová dvanáct jemných miniatuktur, vedle Jiří Hajšman "Časový snímek mizejícího zázraku" /8 červených otisků, od silnějších po slabší a slabší na bílém podkladě v černé paspartě/. Na lavičce začíná hrát a zpívat Ota Veverka, všichni se příjemně baví, jsou tu i děti, kterým se zvlášt líbí taková koza s dračí hlavou: drátěná konstrukce oblépená bílým papírem s červeným vnitřkem tlamy; ta potvůrka vypadá spíše mile než zle, hrůza zkomičtěla. Vedle má autor jakési drátěné postavy, rovněž zajímavé, hlavně díky kousku té přírody kolem. Neorealismus, a to přímo socialistický, je vidět u pana Jelínka: typická kopie padesátých let, tentýž odstín, jas. Vykrmený, sebevědomý, řádně oholený a zastřížený muž v restauraci u piva v pohárku, přes okno prosvítá ulice, na skle reklama 12°. Tomu muži je 30 - 40 let, oči prozražují jistou tupost, avšak odhodlání, je to přesně ten typ muže, který rád říká "MY" s oním hrozivým podtónem, který všichni už odněkud známe. Obraz je bez názvu, ale mohl by se zcela jistě nazývat "Funkcionář".

Vedle pana Jelínka je abstraktní Vladimír Líbal, naproti výrazný nápaditý olej "Tři sudičky", signatura Pablo, zastupuje realitu, řekl bych, komickou, hrůzně komickou. Na tom obraze mi trochu vadí provedení, tohle tak namaloval Honza Šafránek /dnes v emigraci/, sakra, to by byla věc! Ale díky autorovi za nápad. O co jde? Dva muži proti sobě: civil a voják. Civil v šatech a kravatě má místo krku topůrko a místo hlavy kladivo, zkrátka muž kladivo. Naproti stojí generál čs. armády, hodnost generálplukovník, který má zase místo hlavy pánvičku. Nad nimi nahore televizní obrazovka a v ní vykrmený obličeji s černým knírem. Dole pak uprostřed embryo dítěte.

A tak se výstava koná, děti pobíhají, dospělí se baví, Ota Veverka zpívá, civilní policejní pánové detailně zabírají kamerou každý obrázek a občas "nenápadně" zamíří na lidi. Jakýsi vtipálek vedle mne praví: "To jsou určitě agenti ze Svazu výtvarných umělců, mají tam zatuchlo, tak hledají inspiraci."

Vzpomenu ještě ve zkratce Luboše Rychvalského s jeho Reklamou na žampionovou polévku. Polonalepená a dobře prokreslená ježibaba u hrnce, vedle kočka, babiny prsty nejsou přilepeny, odstávají z obrazu ven, což je velmi působivé. Je to nápaditý, milý a vtipný obrázek. 3 x J.T. Kovová kostka na dřevěném tmavém podkladě, pak sádrový odlitek zašlého umyvala s kovovým kohoutkem, nalepené kníry a vlasy na dřevě.

U dalšího stromu jsou naivní obrázky, vedle pak ohromný had obtočen kolem stromu jako šerpa a jsou tu samozřejmě i pánové Vránek, Mařík a P.S., o kterých jsem se zmínil v souvislosti s předešlou výstavou "Byla nebyla", která se konala před týdnem.

No a nakonec přítomně nepřítomný Eda Vacek /t.č. ve vězení/ se svými plexisklovými skřínkami plnými zajímavůstek uvnitř, ale to by chtělo skutečně vidět.

Výstava s nádhernou pohodou trvala asi 2 hodiny, pak všichni začali balit a rozcházet se, avšak bdělí strážci pořádku přesto nepromeškali svou příležitost. Přichvátilo asi šest uniformovaných příslušníků a provedlo pár perlustrací, zatímco jejich civilní kolegové se tvářili nezávisle.

THE EX u nás

B. Hugo

Po vynikajícím koncertě ve Varšavě /letošní březen/, který byl součástí festivalu alternativní muziky, tři dny big-beatu a fantastický pochod, u nás něco nemyslitelného, jsme pozvali holandskou post-punkovou kapelu THE EX k nám. Předběžně bylo dohodnuto, že by se eventuelní pražský koncert konal kolem prvního května a že by byl součástí prvního vý-

chodoevropského turné kapely Polsko, Maďarsko, Jugoslávie. Avšak díky nezájmu a zejména nechtění některých osob vše nakonec padlo, zoufale se zkomplikovalo a přesunulo do Brna. Také tam až do poslední chvíle nikdo nic nevěděl a tato skutečnost snad vše zachránila.

Stejná situace po vynikajícím brněnském koncertě v K. následujícího dne. Jen pár zasvěcenců netrpělivě očekávalo jejich příjezd a ostatní netušili, co je čeká. Do K. se náhle vřítilo prapodivné hasičské auto a začaly z něj vyskakovat holandský holý hlavy a pár domácích šilenců se bezmezně radovalo. V polorozpadlé stodole byl bleskově postaven aparát /jen příruční, bez mixu, ale v daných podmínkách plně vyhovující/, který si kapela vezla s sebou, protože jistě věděla, do čeho jde. Poté vypukla devadesátiminutová palba, za železnou oponou nevidaná. Počáteční údiv se vzápětí změnil v euforii všech zúčastněných, u některých jedinců přetrvávající nadále.

Z pódia se na nás řítí rachot, z každého grifu, tónu, ze všeho je cejtit "to pravé" a je fantastický, že lidi z úplně jiného světa vědí naprosto přesně, v jakém kanálu se my, ale i oni, nacházíme, skladba A PIECE OF PAPER /kus papíru/: ...váš život je závislej na kusu papíru, je pilován byrokratickým bastardem..., tenhle kousek je z nového programu TOO MANY COWBOYS /příliš mnoho kovbojů/ a kapela jej hraje v nové se stavě: John van de Weert-vocal, guitar; Terrie Hessels-lead guitar; Katrin Bornefeld-drums /ze Stuttgartu, v kapele 2 roky, na bicí hraje 5 let!/, Jos Kley-vocal, guitar a Luc Klaassen-bass, guitar + Dolf Plantenýdt a Cobie Laan - sound engineers. Snad největší dojem udělala Katrin, protože něco takového je zcela nevidané. Ve Varšavě jsme se asi do poloviny koncertu dohadovali o tom, že není možné, aby takovým způsobem hrála ženská a že je to určitě kluk! Kytarista Terrie a basák Luc, oba výborní, velice rychlí, Terrie navíc používal nože, kladivo a jiné pekelné způsoby, Johnův lead vocal je klasicky punkověj a lepší než Josův, jehož druhá kytara také pocházela z oblasti "těch jiných". Nemělo to prostě chybou!! Program TOO MANY COWBOYS, který THE EX dvakrát prezentovali českým hudebním nadřízeným, by měl být v nejbližší době zpracován na elpíčku v živé verzi /můžeme se jen těšit, v létě snad?/. Bude to sedmá deska a věřím, že bude nejlepší, studio jím zatím taklik nesvědčilo.

Na závěr bych chtěl moc poděkovat lidem, kteří vše zařizovali a bez kterých by vše skončilo fiaskem. Spokojenost není jen na naší straně, EX byli nadšeni reakcí publika a odjížděli s tím, že by příště zahráli znova a velmi rádi, nejlépe v Praze. Takže snažme se, čím více podobných akcí, čím více kontaktů, tím lépe!

Blízko a přece tak daleko

-čň-

Ve dnech 6., 7. a 8. června se konal v Západním Berlíně, v rámci oslav 750 výročí založení města, rockový festival. Na prostranství před bývalým Ríšským sněmem v těsné blízkosti berlínské zdi se shromáždilo přes deset tisíc posluchačů. Aparatura o výkonu 80 000 watů umožňovala za příznivého větru poslech i na východní straně zdi u Brandenburgské brány.

Toho využily už v sobotu stovky mladých východoberlíňanů, aby si poslechly koncert Davida Bowiego. Jak už tomu v zemích reál-socu bývá, policejní reakce na sebe nenechala dlouho čekat. V neděli byly zátarasy, bráničí přístupu ke zdi, posunuty o tři sta metrů východněji. Přicházející rockerji a punkové byli samozřejmě pilně kontrolováni. Skupina Eurythmic přilákala těchto zájemců o poslech přes zed téměř tři tisíce. Nehodlali se však smířit s překážkou vytvořenou policejním kordonem. Došlo na obušky, psy a slzný plyn. Přesto se asi tisícovce mladých podařilo ve večerních hodinách kordon prolomit. Policejním posilám se podařilo rozehnat teď už více než třítisícový dav až po půlnoci. Vyslechly si přitom hesla jako: "Pryč se zdí", "Chceme svobodu" a také "Chceme Gorbačova", což si později v Moskvě pochvalovali.

V pondělí uzavřela policie celý prostor u Brandenburgské brány. Zatímco před Ríšským sněmem ladila skupina Genesis, opakovaly se na třídě Unter den Linden boje o přístup ke zdi. Těm, kteří policejní zátarasy překonali, to však nebylo moc platné, silný vítr totiž znemožňoval poslech. A tak alespoň opět vykřikovali již citovaná politická hesla.

Mezinárodní organizace na ochranu lidských práv se sídlem ve Frankfurtu oznamila s odvoláním na východoněmecké nezávislé zdroje, že bylo během víkendových událostí zadrženo asi sto mladých lidí. K tomu je nutno připočít zbité novináře ze západních sdělovacích prostředků.

Jak kdysi zpívali The Fuga: "Když se mění modus hudby, třesou se hrádky velkoměst", tentokrát to mělo téměř doslovou platnost.

Havel Drastil 1987

-zuk-

V sobotu 13. 6. 1987 se měla konat výstava nezávislého malířství a grafiky u obce Bezměrova, kterou pořádali lidé z Kojetína, okr. Přerov, na počest památky Havla Drastila z Kojetína, kterýžto za husitských válek sídlil v Hrádku v Suchých loukách u Kojetína, a jako samostatný husita se dokázal bránit proti velké přesile a ovlivňoval celé okolí.

Už v pátek se začali sjíždět účastníci i vystavovatelé, a to do kavárny Na hrázi. O této akci se náhodně dozvěděla StB z Brna a snažila se ji zlikvidovat. Už tedy v pátek byly nasazeny síly do Kojetína a všichni, kdo šli směrem k určenému srazu, byli kontrolovaní, pokutováni a jinak perzekvováni.

V sobotu přijížděl zbytek, což činilo dohromady asi 200 lidí. Někteří se dostali brzo ráno na místo, což byl bezvýznamný rybníček u Bezměrova, okr. Kroměříž. Na místě se začala instalovat výstava. Kolem rybníčka seděli jako obvykle rybáři, tentokrát ovšem v oblecích a s dalekohledy. Jediný rybář, který se dostavil na své obvyklé místo, byl později pokutován. Druhý vlak už byl na zastávce hlídán a jeho obsah hnán zpět do vaku nebo držen na zastávce. Lidé, kteří připravovali a instalovali výstavu, byli ze svého místa policií vykázáni s tím, že se jedná o přírodní rezervaci i s doloženým potvrzením z národního výboru obce. Na místo přijelo asi 50 policistů a hlídali okolí. Po vyklizení prostoru se domluvilo, jak bylo stanoveno na potvrzení o rezervaci, že se uchýlí za hranice této imaginární oblasti, jejíž hranici tvořila řeka Morava. Začali se tedy stahovat k mostu přes řeku Moravu, kde již ovšem čekali další jednotky a nepustili je dále. Ze strany účinkujících nebyla použita žádná výhružka, vše se odvájelo v poklidu. Ovšem na mostě už padly první rány obušky a kopance. Po zrušení této lokality se zbytek statečných uchýlil do Kojetína, kde v malém hájku tato akce nakonec, i když jako torzo, proběhla. Spousta lidí odjela následkem perzekvování a výhružek. Několik lidí bylo zadrženo, později propuštěno. Akce ze strany policejní se zúčastnily jednotky SNB a StB z Brna, Ostravy, Kroměříže, Gottwaldova, Přerova, v obci Postoupky, což je sousední od Bezměrova, podle sdělení očitého svědka, čekalo asi 200 policistů v plné zbroji na signál, ozbrojeni samopaly a štíty. Celkem bylo v akci asi 500 policistů, což 2,5 krát přesahuje počet účastníků, nepočítaje v to služební psy, kteří byly použiti pouze k zastrašení. Celkové nasazení jednotek nebylo jen na místě, ale dále se pohybovala spousta podezřelých pánů v restauraci Morava a dále Na hrázi, kde nakonec byl vydán zákaz prodeje alkoholu "chlupáčům" a "vlasáčům" na celý katastr města Kojetína.

Tato policejní akce se neobešla bez výhružek. Vystavujícím bylo sděleno, že si je předvolají na Leninovu ulici do Brna.

Následná konsekvence byla zatím jediná, a to noční výslech jednoho z pořadatelů akce Havel Drastil 1987, a to Ludka Hejdy, který byl v noci odvlečen do Přerova na StB a posléze mu vnikli do bytu za jeho přítomnosti pánové od StB a zabavili mu všechny tiskoviny a dokonce i pár tisíc průklepáků pro vlastní potřebu.

Svatba

-LIZ-

I když byl pátek, sjelo se na svatební veselici nedaleko malého provinčního městečka ve Vč. kraji něco přes stovku přátel ze všech koutů blízkých i dalekých k oslavě svatby. Na počest novomanželů se chystal zahrát několik hudebních skupin. Dobrá spolupráce s personálem hostince dávala tušit, že veselit se při živé muzice bude možno do kohoutího za-

kokrhání, v čemž se pořadatelé téměř nemýlili, jak se později ukázalo.

Jako první se nástrojů ujali hudebníci ze skupiny "Wasaha". První dvě skladby zahráli s invencí, potom však jejich vystoupení upadlo do průměru. Přesto působili lépe než na poslední akci, kde zahráli svůj program ještě s automatickým bubeníkem pod jménem "Marný válec".

Jako druhá nastoupila již známá skupina "Druhá verze" s programem "Ad infinitum". Jejich kostýmované vystoupení slušné úrovni s perfektně šlapající rytmikou a dobře zaranžovanými dechy mělo v sobě něco z Plastiků a trochu připomínalo vystoupení Jethro Tull v Maďarsku minulého roku třemi nafukujícími se balony. Zvláště dobré jsou texty skupiny pojednávající o lidském stvoření se všemi smysly, schopnostmi, vadami, chybami a ostatními vlastnostmi spíše však negativního rázu. "Důvod je prostý", říká Arton, vůdčí duch skupiny, "pouze člověk a nikdo jiný se může zmocnit skutečnosti tak, aby si byl vědom veškerých následků, které ... vytvářejí ... takové nebo onaké v okolí, tedy v našem světě". Texty nejsou rozhodně jen pesimistické, např. ve skladbě "Naděje" se zpívá: Stojíte při sobě, do prázdnna hledíte

klima je ponuré a bohatství prokleté

Ode zdi ke zdi už stále míň zbývá

a jenom naděje nikdy neumírá

- tedy přece jen záblesk optimismu.

Jako další nastoupila na pódiu skupina populární svou skladbou "Sloni", "Hudební hluch". S novým saxofonistou /od zatím nehrajících VKN/ odvedli svůj lepší průměr. Škoda že se pro nemoc nedostavil další nový člen kapely, hrající na trubku. Každopádne je však "Hudební hluch" ozdobou všech podobných přehlídek.

Po krátké přestávce byli vyneseni na pódiu kytaristé skupiny "Oscar band", poněkud indisponováni démonem u výčepu. Vystoupení proběhlo téměř bez kolizí, bohužel bez houslí. Skupina nemohla riskovat zdraví svého předního instrumentalisty. Ani jejich texty, ostatně jako většina textů undergroundu, nehýří přehnaným optimismem, ba je cítit závan až přílišné rezignace. Např. ve skladbě "Kvá, kvá" zpěvák deklamuje:

"Poslušně v davu jdeš
na nic se nezeptáš
řeknou Ti to dělej
a Ty to uděláš"

Během jejich produkce nastoupili na parket první tanečníci a zábava se rozpravidla. K tanči dále hrála skupina "V a spol." s hostujícím hráčem na foukací harmoniku. Měla odpich a v sále to začalo vypadat konečně na svatební veselici.

Na uklidněnou dále zahrála skupina "Odpad" typického undergroundového zvuku. Některé nárazy a nadšení hudebníků, zvláště sklonky k minimal music dávají tušit pole neoraná. Jen by to chtělo trochu více odvahy a inovace,

Jako poslední z oficiálního programu /dívčí skupina "TO" odmítla nastoupit/opět rozpohybovali sál "Homo ludens". Je to šlapající kapela, u které však bylo znát chybějící zkušebnu. To se projevilo troškou neshranosti. Na celkovém zvuku se však podepsal i unavený zvukař.

V závěru večera ještě vystoupila "Druhá verze" s další částí svého programu a svatební veselka se pomalu kolem třetí hodiny chýlila ke konci. Celkově lze říct, že organizace byla dobrá, až na výpadky el. proudu v začátku vinou prastaré el. instalace, kterýžto problém pořadatelé vyřešili 50 m kabelem nataženým k hodnému sousedovi. Tímto mu za jeho čin vzdáváme dík. Kritiku zasluhují někteří posluchači, mnozí kolem 22 hod. jíž nebyli schopni vnímání. Obecně by mělo platit: přijel jsi na muziku, a když se ti to nelibí, sed' doma v hospodě. Určité zklamání přineslo i vystoupení většiny zúčastněných skupin. Bylo by třeba uvést do undergroundu spolu s novou krví více nových nápadů a nových hudebních postupů. Můžem však říct: "Nemusí pršet, hlavně když kape."

Na otázky Vokna si odpovídá Čuňas

■: Tak jak dopadl východočeský Woodstock?
→: Bohužel hrála jenom jedna skupina, a to hradecký StBand /čti esté-

bend/. Zato to rozjeli pěkně zostra a na plný pecky.

R: No dobrý. Ale vážně; jak to ve Volanově vypadalo?

R: Vezmu to telegraficky: V pátek ráno revizní technik odpojil proud z Martinova baráku. Odpoledne mě a Martina sebrali, obklíčili barák a pilně odháněli všechny příchozí. Přitom kontrolovali občanky, prohrabávali batohy, brali techničáky, pokutovali, filmovali, vyhrožovali atd., prostě všechno, co umí reál-soc. policie. Na fízlárně v Trutnově se za sobotu a neděli vystřídalo asi 50 lidí, sebrali jim, co jím připadalo závadný; tedy náboženský publikace, kalendáře Solidarnost - Charta 77, plagátky Woodstocku atd. Některé donutili podepsat prohlášení, že odjedou z Trutnova. V sobotu ráno cpali zpátky do vlaku přijíždějící. Kdo seděl na náměstí na obrubníku, ho zvedli kopancem. Šest i více kontrol OP nebylo žádnou vzácností. Hospody samozřejmě nesměly "vlasáčům" a "pankáčům" nalejvat /přitom nám ve sklepě Martinova baráku zůstalo deset sudů piva/.

R: Ve sdělení VONSu se ale praví, že nejsou žádné zprávy o násilnostech a že se v sobotu chovala policie relativně slušně...?

R: Já naproti tomu vím, že v pátek zmlátili dva punky. V Praze o tom neměli zprávy asi proto, že na místě nikdo z VONSu nebyl, i když jsme jejich zástupce zvali. A relativní slušnost to skutečně byla, vezmemeli ale za základ chování policie v Českých Budějovicích před třinácti lety. Mimochodem přesně na den.

R: To znamená, že jste se zásahem počítali?

R: Skála možností je vždy velmi široká. Den po už každej dobře ví, co a jak se mělo dělat. Kdyby festival normálně proběhl, říkali by ti, co dnes tvrdí, že nám šlo jen o policejní zásah, že jsme byli ožralí a že tam nebyla žádná muzika. Kdo chce psa bít... atd. Ale ty tři tisíce lidí, který by tam v sobotu stoprocentně byly, dobře věděly, proč tam jely a co je pro ně důležitý. Alespon ten aspekt setkání tam byl.

Žádná cesta do solivaru není nikdy marná.

Podzimní Salon 87

Miroslav Jirec

Podzimní Salon 87 na Střeleckém ostrově obeslali svými pracemi:.... /Doplň si sám/. Jejich úroveň až zhodnotí někdo fundovanější, já bych se chtěl jen dotknout pořadatele samotného - F. Stárka.

Čunasi, chápu, že vydáváš mnoho ze svého času na organizování všeho možného i uemožněho, a za to Ti patří můj dík i obdiv, neboť já bych toho při své známé nespolehlivosti nebyl schopný. Já se prostě seru jen do toho, na co mám. Vím, že Ti tentokrát vybouchla kapela "Zeny", ale to ponechme jejímu svědomí a zklamání nás všech na jejím štítu. Ostatně už se rozpadla, ale z mnohem méně prozaičtějších důvodů.

Na co však marně hledám odpověď: Proč jednotlivé exponáty nevisely třeba v 11.45, proč ještě v půl druhé se některé instalovaly, zatímco jiné už sundaly? Proto jeden a týž návštěvník tohoto Salonu, nechtěl-li strávit celé odpoledne na ostrově, neviděl a ani nemoh shlédnout vše. Teď slyším, jak mi povídáš, že autoři přišli pozdě, ale to není vysvětlení nýbrž výmluva, neboť i nezúčastnění věděli o této akci včas a byli tam ve 12 hodin. Taky by mě zajímalo, proč autoři byli zahalení v ilegalitě, až na výjimky? Ač tato výstava byla součástí Druhé kultury, a všimni si, že ji píši bez uvozovek, to neznamená a napříště nesmí znamenat, že je to něco zakázaného. Vždyť v ČSR, až na pár výjimek, žádná jiná současná kultura není! Proto se divím autorům, že se stydí za její vytváření, za svůj vlastní postoj. A nebo je to jen a jen opět Tvoje nedůslednost. A ještě jednu věc: Nemůžeš Ty nebo nějaký Tvůj přítel uvítat návštěvníky a říct jim smysl takto uspořádané výstavy?

Jinak tato myšlenka, ač nijak originální /neber to jako výtku/, je v Praze nutná, protože podobné akce se zatím odbývaly převážně na periferii. Např. v K. Varech dostal hospodský 500 a dva autoři 400 a 300 Kčs pokuty za tzv. rušení tiskového zákona.....

Obrazy a plastiky na Střeleckém ostrově se mi z velké části líbily a to neber jako lichotku. Takže závěrem Ti přeju víc podobných akcí takto v klidu proběhlých a poprosil bych Tě, aby jsi nezapomíнал na takové

drobnůstky. Jde přece o současnou kulturu, a to je dost velký závazek pro nás pro všechny. Držím Ti palce.

SLUŽETÍN - IN MEMORIAM

J.S. Fiala

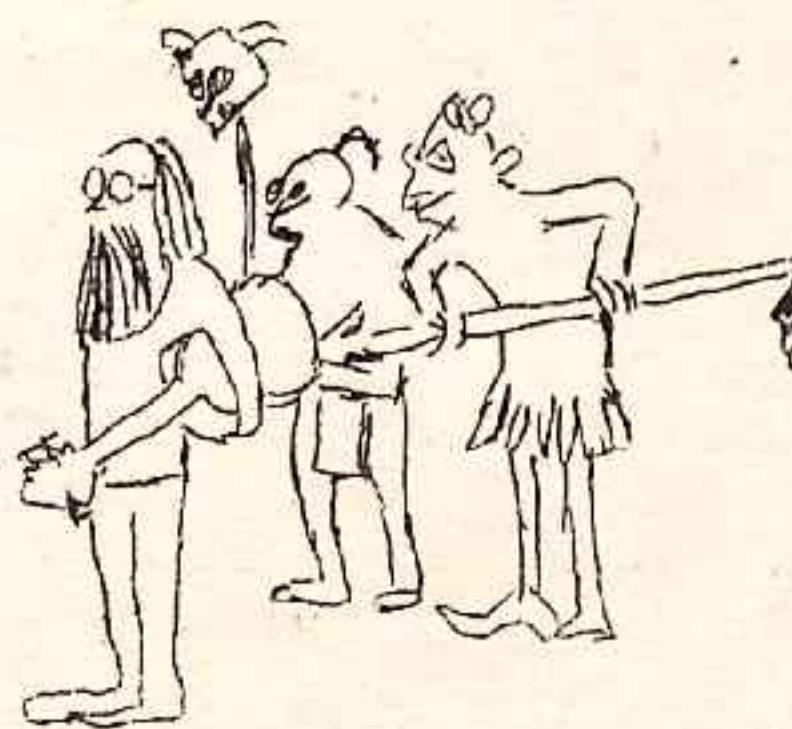
motto: soudruzi rockeři/soudruzi punkeři/soudruzi bez pracovního poměru/soudruzi z pastáku/soudruzi jehovisté/soudruzi toxikomané/soudruzi od bezpečnosti/soudruzi recidivisté/soudruzi konfidenti...hraje vám Patologický orchestr města Mariánské Lázně, zároveň volám na scénu západoceského mima Petra Zandyho, v jehož podání shlédnete aerobickou rozvíčku vytvořenou dvěma generacemi bachařů...

Jako motto svého chronologického článku o Služetínských koncertech a vernisážích uvádím svůj text z únorového koncertu na Služetíně, který se konal letošního roku 1987. Služetínská SVATÁ ZEM-HOLY LAND dnes již neexistuje, byla vyvlastněna ONV v Karlových Varech, a tím pědla jedna z dalších neoficiálních kulturních českých scén. Se jménem Služetín je nedomylitelně spjat název rockového souboru PATOLOGICKÝ ORCHESTR MĚSTA MARIÁNSKÉ LÁZNĚ /POMML/, k jehož existenci orientuji nyní svůj článek.

POMML byl založen na jaře 1985 při příležitosti chystané vernisáže hořících obrazů výtvarníků J.S.Fialy /J.S.F./ a ZFL Pastyrika /ZFL P./. Slo o dozvučení této vernisáže původně navrhovanou poemou básníka Jiřího Dkawa, která byla sice původním týmem POMMLu zhudebněna, leč po neshodách s autorem se realizovala诗ema jiná, slo o melodramatickou skladbu J.S.F. nazvanou jako "Katastrofální zpěv". Ta byla realizována za listopadového 1985 při vernisáži OHNIVÝ HOLD markýze de Sade v prostoru dětského hřiště, místo Prelátův pramen - Mar. Lázně. Po této symfonické skladbě byl zhudebněn POMMLem další melodram, titulovaný jako "Lunderhood". Původní POMML hrál tehdy ve složení: recitace-J.S.F., kytara zpěv-E.K.Fošna, fukací harmonika flétna-Vl.Starck, zvukové efekty-P.Zandy a J.Bartoš. Od léta 1986 se skupina elektrizuje a rozšiřuje se o baskytaristu Daniela Mráze. Na jeho statku v západoceské obci Služetín skupina hraje a realizuje svůj první koncert v září na I.rockovém a výtvarném Služetíně 1986, a to za účasti hostujících souborů: The Suřík, Ženy, Miroslav Jirec/M.J./ and Classic Fuga Band, Psí Vojáci a plzenských punkových skupin EKG a PVC. I. rockový a výtvarný Služetín se konal za vernisáže výtvarníků: J.S.F., P.Vošekho, ZFL P., J.Větrovského. Koncert a vernisáž byla ukončena v ranních hodinách příjezdem policejního autobusu a zásahem příslušníků VB. Další koncert se konal 22.12.1986. Byl to vánoční koncert uskutečněný ve služetínské konírně v konstelaci rockových skupin POMML, Hahaband, Psí vojáci. POMML poprvé na tomto koncertu realizoval hudební-happeningovou kompozici charakterizující v budoucnu tento soubor. Podotýkám, že přístupové cesty na Služetín byly střeženy policií a že během dalšího měsíce byli vyslýcháni účastníci tohoto koncertu. Únor 1987. Z POMMLu odchází bubeník Vl. Starck a na jeho místo přichází P.Honzík. Přelom tohoto roku byl na Služetíně doprovázen nepřízní počasí, kdy se těžko dalo dojít na statek samotný. Přesto byl uskutečněn další koncert, a to souborů POMML/nyní charakterizovaný happeningovými gagy P.Zandyho/, hostujícího pražského Ataku a M.J. s hudebněpoetickým pásmem "Levou vpřed-pravou vpřed,snožmo vpřed!" Též v tomto měsíci hrál POMML v původní sestavě s flétnictou Vl.Starckem v poetickém pořadu Klubu mladých autorů "Večer mladé poezie a hudby", místo Mar.Lázně, Malá scéna-KASS. Při vernisáži výtvarníků J.S.F., ZFL P., Rudolfa Rudolfa/R.R./ a pásmu chebských básníků vystoupil POMML ve zhudebněné básni J.S.F. "Lunderhood". Poetická skladba byla provázena hysterickým záhvatem přítomné inspektorky kultury s. I. Potužákové. Březen 87. V pořadí čtvrtý Služetínský koncert, na němž hrál POMML jako jediný zúčastněný rockový soubor. Na tomto koncertu měla premiéru poetická jednoaktovka nové tvůrčí dvojice J.S.F.-M.J.. Šlo o poetickosatirický soubor nazvaný "Recitační fan-club Milana Hlavsy". Duben 87. V třeskuté zimě se v pohraniční obci Služetín konal koncert rockové skupiny POMML a recitačního tandemu J.S.F. versus M.J. v jednoaktovce věnované sjízdu Svažu čs. spisovatelů:"MBNS". Též duben 87. VELIKONOČNÍ PASIONAL. Šlo o projekt jednoho z velkých Služetínských koncertů, který se uskutečnil 1987 o velikonočích. Byl to jedený koncert, který unikl pozornosti policie. Zúčastnili se jej soubory POMML, Ženy a různá nahodilá hudební seskupení. Pražský klub

Jahodnice-ANTIROCKFEST. 25.4.87, POMML vystupuje na této scéně po skupině Hally Belly. Květen 87. Bouřlivý měsíc charakterizovaný výtržnostmi kytaristy E.K.Fošny v pořadu "Poezie na schodech" chebského KMA v Galerii výtvarného umění v Chebu. 24.5.87. Policejní zákaz pořadu chebského KMA s vernisáží výtvarníků J.S.F., ZFL P., R.R., měla se konat 25.5.87. Zároveň policejní nařízení vedení KMA o zrušení členství k osobě J.S.F. 30.5.87. II.rockový a výtvarný Služetín 87. Služetínský galakoncert se konal za účasti souborů POMML, Hally Belly, jihlavské Závodničky č.5, volného sebe-realizování punkových hudebníků, recitačního dua J.S.F.-M.J. v jednoaktovce "Sdružené zájmové soubory PSVB Mar. Lázně a StB Karl.Vary pod vedením rotného M.Jirce", teplických FPB. Koncert se konal v policejní blokádě a po konkrétním zásahu již právě dorazivší moravská skupina Masomlejn nehrála. Dodatečně se omlouvám. Po policejním zákazu vernisáže v Galerii výtvarného umění v Chebu vystavovali na Služetíně výtvarníci: J.S.F., P.Vošecký, ZFL P., R.R. Stupnující se tlak ONV Karl.Vary ohledně vlastnění služetínského statku na osobu D.Mráze-baskytaristu POMML.

Konečná zpráva J.S.F.: 25.7. se měl na Služetíně konat koncert a vernisáž věnovaná obci Služetín, Svaté zemi punkové a rockové hudby. Vernisáž sestávala z klasického výtvarného týmu nyní rozšířeného o Satinobra Širokoúhlého. Termín koncertu byl fiktivní, ne však pro VB Karl.V. Přišli jsme na Služetín v sobotu, já, Dan Mráz a E.K.Fošna. Sli jsme od Hoštce, když nám zastavila Avie a její řidič sdělil, že je služetínský statek obklíčen policií. A byl. Na přístupové cestě od Teplé stály dvě policejní volhy, na cestě od M.L. dvě volhy. Dan byl vyzván, aby následoval VB na služetínský statek. Já a Fošna jsme podepsali prohlášení, v němž se nám sdělovalo, že nad katastrem Teplá-část Služetín je vyhlášen výjimečný stav. To obnášelo zakaz jakéhokoli srocování lidí na území této obce /viz.dokument/. Dodatečně byl sice povolen za této situace pobyt mně a Fošnovi s tím, že na mě a Mráze v případě konání sl. koncertu je vystaven zatykač okr.prokurátorem pro Karl.Vary. Pak začaly manévry. Okolo sl.statku se shromáždi o 40-50 policajtů, samej obr vyzbrojenej obuškem a poutama. Dorazilo auto plné PSVB se psem a dorazil i bubeník POMMLu P.Honzík a byl vyhoštěn. Okolo čtvrté hod. nastala opravdová Vize. To byl asi stran VB očekáván hlavní nápor punku a rocku. Na cestě k M.L. vartovalo šedesát policajtů, na cestě k Teplé totéž. Pak na Služetín dorazil služební policejní autobus, něco Aví, něco PSVB, círka na vrcholu akce bylo zmobilizováno 200 kádrů VB. A nikde ani noha. Fáma o policejním zátahu byla od pátku rozšířena po všech koutech od M.L. až po Karl.Vary. Další koncert se měl konat v sobotu 1.8. Vzhledem k novým skutečnostem o výjimečném stavu jsme se rozhodli uskutečnit koncert v úzkém kruhu přátel, rozsáhlejší akce by se neutajila. Ani tento pietní ráno Daniela Mráze byla zapečetěna pod dohledem kompetentních orgánů VB a ONV Karl.Vary. K rukám Daniela Mráze bylo poukázáno 13 000 Kčs majetkového soudního odhadu.

TAK JDEMI HUŤKA, POJEDES NÁS SHŘ MORAVIA - DOBRÝ ČOVĚK